



DIVÁKY NESMÍTE NECHAT PŘEMÝŠLET

Rozhovor s režisérem kočovného divadla Ad Hoc Janem Duchkem

Před čtyřmi lety jste na Jiráskově Hronově byli pro všechny zjevením. Co se pro vás od té doby změnilo?
Změnilo se toho strašně moc. V mezidobí se nám například narodilo asi šest dětí. Odvykli jsme některým věcem, třeba sjednávat si štace sami. Naopak jsme se museli naučit říkat ne. Ale vlna se Zmrazovačem už zvolna dobíhá. Po dlouhé době jsme si vlastně taky zkusili, co to znamená dělat novou hru. Na Nové budeme hrát novou hru Nové TV. Je to hodně kabaretní forma, takže pro lidi, co jsou založeni činoherně a mají rádi vystavené situace, to, že hra od začátku směřuje odněkud někam a na konci se hezky uzavře a oni zažijí katarzi - tak to tam nebude. S úsměvem nepilota to také nemá. A opera s dějem? Co si budeme povídat? Opera hřeší na to, že všechna operní libreta jsou úplně pitomá.

Se Zmrazovačem jste toho spoustu zažili. Jsou nějaké zážitky, které bys chtěl vypíchnout?

To je asi největší pecka, když se podívám zpátky. Hrajeme jeden víkend v měsíci, takže tak tři představení do měsíce. Ze sedmdesáti procent to byl právě Zmrazovač. Super je, že publikum se neztrácí, nestačí jim hru vidět jen jednou. To je unikátní i pro nás a myslím, že s žádnou jinou hrou to už nezažijeme. Je čas si to užít. A ze zážitků: hráli jsme na festivalu Spots op West v Belgii. To byl dost stres, protože text musel být přeložený do angličtiny a až potom jsme zjistili, jak to udělat jinak, jednodušeji. Při první repríze jsme měli standing ovation. Zajímavé bylo naše setkání se světovou tvorbou. Možná, že pro nás bylo zajímavější tam být jako účastníci, než tam hrát. Skoro bych řekl, že hraní nám tam nedalo nic, ale koukání leccos. Je super vidět, jak tam věci jdou. Festiva se koná na vesnici vedle Yper. Hraje se třeba i ve skladu hnojiv. Hnojivo se vyveze jinam, udělá se elevace, doveze technika, vyvětrá se tam. Hrálo se i mezi krávy. Sedíš v kravíně a zleva ti ucho olizuje kráva.

A jaké bylo hraní na pražském festivalu Opera 2015?

To byla další pecka, to jsme si fakt hrozně užili. Byli jsme součástí doprovodného programu. Když jsme dostali pozvánku, řekli jsme si, že se někdo překoukl. A ono ne.



A to jsme si řekli, slovy Cimrmana, včil jsme v řiti, včil jsme v řiti. Teď se ukáže, že neumíme zpívat, že to je jen dojem, který to vytváří na laika, že to má s operou pramálo společného. Publikum se ale neskutečně bavilo. Smáli se na místech, kde se nikdy nikdo nesmál. Pak na nás vyšla recenze v magazínu OperaPlus, kde jsme dostali devadesát pět procent. Profesionální soubory tam byly realisticky hodnocené, jako když píše o filmu Mirka Spáčilová. Tak to já mám jako vrchol. Dalším z vrcholů je samozřejmě Hronov. To je nevymazatelná vzpomínka. Do té doby jsme hráli nejvíce pro dvě stě lidí a najednou jich tam bylo čtyři sta padesát. A všichni na konci stáli. To nás zaskočilo. Už proto, že tady ve Volyni bylo přijetí opatrné. Rozhodně od diváků, ti byli dost studení. A porota se tedy nebála být dost kritická.

Je pravda, že jste si vzali k srdci její připomínky a do Hronova jste Zmrazovače upravili?

Ano. Trošku jsme s ním pohnuli. Soubor si sám musí říct, co si vezme a na co si nenechá sáhnout. Ale musím přiznat, že to byla velká rána pro moje ego. Slyšel jsem prvních pár vět, špatně jsem je pochopil a hrozně mě to vytočilo. Věci, které nám vytýkali, mi přišly nespravedlivé. Z hlediska žánru. Takže jsem tak týden soplil. Naštěstí jsme si rozbor nahráli a po nějakém čase jsem si ho pustil. A uvědomil

Stanisław Lem, Václav Polda: Solaris



V KNÍŽKÁCH NACHÁZÍM SKVĚLÉ PŘÍBĚHY

Rozhovor s režisérem Václavem Poldou a hercem a scénografem Miroslavem Nyklíčkem

Bylo těžké vybrat z mnohovrstevnaté Lemovy knihy jedno téma?

Václav: Je pravda, že Lem řeší hodně filozofii, ale těžké to pro mě nebylo. Ta linka je dost jasná.

U hlavního hrdiny i u jedné z postav docela jasně ukážete, jakým způsobem zemřeli jejich blízcí či přízraky. Uniklo mi to u třetího z obyvatel základny, nebo to není důležité?

Václav: V předloze to dokonce není u dvou vedlejších postav. Jen u hlavní postavy Kelvina. My úplně nechceme rozehrávat motivy těch dvou, stěžejní je pro nás ústřední dvojice. Sami pro sebe samozřejmě máme vyřešeno, co jsou jejich přízraky, ale nechceme o tom hrát.

Jak dlouho vám vlastně trvá taková dramaturgie? Sednete a jedete, nebo odkládáte a vracíte se k psaní?

Václav: Když si dobře uděláte dramaturgický rozbor a označíte si dějová fakta, tak to pak zase tak dlouho netrvá. Záleží na složitosti předlohy. Dělali jsme Ostře sledované vlaky a tam mi to přišlo těžší. Je tam hodně rovin, včetně retrospektiv.

Miroslav: U Ostře sledovaných vlaků navíc existuje srovnání.

Filmy podle Solaris jste viděl?

Václav: Viděl, oba. Americký se mi úplně nelíbil. Oba si vzali z knihy něco jiného. Tarkovskij je, jak to říct, prostě Tarkovskij, ale má moc pěkně obrazy.

Knih a divadelních her o výčitkách svědomí, sentimentu a bolesti ze ztráty blízkých je asi dost. Proč jste tedy sáhli sci-fi, co vás na tomto spojení fascinuje?

Václav: Právě ten půdorys sci-fi, na kterém je to dobře vidět. Pověz ty, co tě na tom fascinuje jako scénografa?

Miroslav: Scénograf nejsem, to Václav zvládá dobře. Já mu jen pomohl.

Václav: Ale měl jsi zásadní nápad.

Miroslav: Můj zásadní nápad byl sundat to z výšky. Václav chtěl kajuty postavit nahoře. A debatovali jsme o světlech.

Měli jsme klasická divadelní světla, až jsme skončili u zářivek.

Václav: Ohledně zářivek jsme měli spor.

Zářivky jsou pro mě chladnější.

Václav: Ano, přesně tak

Miroslave, co tedy herecká práce a fascinace?

Miroslav: Z hereckého hlediska mě hra hodně zajímá. Nemám tam jednoznačnou postavu, člověk se s ní

pere a nevím, zda se mi to vždy povede. Není to jednoduchý záporák, či jednoduchý klaďas, takže je třeba se prát. A to mě na tom baví. A jenom u Václava to můžu hrát. V souboru jsou tendence dělat jednodušší věci, ale on mi vždy nabídne něco zajímavého.

Takže v souboru se setkává polodovská dramaturgie s tou diváctější?

Miroslav: Ani ne tak divácky vděčnější. Je to spíš volání po jednodušších věcech pro více postav, aby se uplatnil zbytek divadla.

Václav: Ale ne špatně udělaných, prostě jen prodejnějších.

Tohle je vaše první dramaturgie?

Oba: Ježiš, ne.

Václav: Tak šestá, sedmá.

Takže nejste spokojen s existujícími texty a raději si napíšete vlastní?

Miroslav: On to udělá líp.

Václav: Hodně čtu, mám rád knížky a nacházím v nich skvělé příběhy. Někdy zase, jako v případě Ostře sledovaných vlaků, se mi existující dramaturgie nelíbí. Ta Nývltova třeba neměla to, co jsem tam chtěl mít já.

Martin Rumler

HOROROVÁ VESMÍRNÁ SCI-FI ROMANCE

DS Klas / Divadlo Zdrhovadlo z Klášterce nad Ohří dorazilo na přehlídku Piknik do Volyně s dramatisací literární předlohy Stanislava Lema Solaris. Tato dramatisace se dočkala již dvojího filmového zpracování, které je vzhledem k prostředí, do kterého je zasazena, zcela logické. Vykreslení vesmírné stanice je filmovou řečí snáze uchopitelné, dosažitelné a uvěřitelné. Před inscenátory jakéhokoliv divadelního provedení stojí velký úkol, divadelními prostředky vytvořit dokonalou iluzi výše uvedeného prostředí.

Režisérovi inscenace Václavu Poldovi k tomuto účelu slouží nejen scénografie, ale také zvukový plán, který je nejvýraznější a nejfunkčnější složkou inscenace. Přes hudbu, ruchy a namluvené pasáže se daří budovat atmosféru, uvést diváka do situace a prostředí i podkreslovat dialogy či fyzické jednání jednajících postav.

Samotná dramatisace se soustředila především na dějovou linku vztahu Chrise Kelvina a jeho mrtvé družky Angie. Proporčně zabírá značnou část sdělované story, což někdy v sentimentálním podání ubírá nejen na autenticitě příběhu, ale činí inscenaci v tempu i rytmu značně monotónní. A paradoxně i zeslabuje snahu o hlavní téma inscenace, kterým je otázka viny a trestu. Další věcí je neurčité uchopení v žánru nebo spíše jistá žánrová proměnlivost. Sci-fi přechází od hororu až po sentimentální retrospektivní romanci.

Herecká složka by měla pracovat na uvěřitelnosti a pravděpodobnosti prostředí, vztahů i tématu. Což se místy daří a jindy fatálně selhává. Uvěřitelnost profesí jednotlivých členů posádky naráží na časté výpadky textu nebo přeřikávání se v odborné terminologii. Divák pak bývá často vytržen z dokonalé iluze, což ubližuje inscenaci jako celku. Zajímavý, autentický a přesvědčivý je výkon Magdy Nucové v roli Angie. Ona je základním nositelem vztahu s Chrisem. Celý příběh, který bychom měli sledovat primárně pohledem Chrise, postrádá plastičnost a tolik potřebný vývoj, jež by nás dovedl až k „tragickému“ a nevyhnutelnému konci. Láskou i pocitem viny předimenzovaný vztah je budován příliš lyricky a sentimentálně, než aby mohl sloužit nějakému vyššímu tématu.

Právě tyto široce rozevřené nůžky v žánru, pravděpodobnosti, obecnosti tématu, které není budováno skrze konkrétní situace, činí tuto inscenaci mnohdy málo věrohodnou, uvěřitelnou a pravdivou. Nicméně úkol, který si inscenátoři zvolili, byl téměř nadlidský a soubor z něho přesto vyšel víceméně se ctí.

Jaromír Hruška



Líbilo se mi to moc. Velmi silné emoce.

Helena, Volyně

Působilo to na mě profesionálně udělané, atmosféru to mělo úžasnou. Herecké výkony taky parádní. Já jsem z toho nadšený.

Ondra, Volyně

Jsem dojatý. Moc pěkné, moc pěkné.

Jiří, Rakovník

Docela líbilo, i když jsem to úplně nepochopila, tohle prostředí vesmíru a astronautů je mi vzdálené. Jestli to byly halucinace nebo sen, nevím. Ale jak říkám, celkově vlastně líbilo.

Marie, Volyně

Strašně se mi líbila scéna. A herečka byla prostě perfektní.

Kristýna, Česká Lípa

Bylo to krásně dojemné. V televizi bych se na vědecko-fantastický film asi nepodívala, ale tady se mi to moc líbilo.

Eva, Volyně

Nemohl jsme se na začátku do představení dostat. Za to asi může moje únava. Ale pak jsme se chytil a klobouk dolů. Skvělá herečka v roli Angie, výborně zvládnutý zvuk a hudba. No a erotická scéna, kdy je žena oblékána, ve mně zůstane hodně dlouho.

Martin, Jihlava



vyčuhujeme ze všeho

Rozhovor s režisérem Martinem Dominikem Polínkem

Neměli jste s ohledem na vaše představení obavy z národní činoherní přehlídky?

Ani nevím, jak se stalo. Vyčuhujeme ze všeho. A tak nějak nás v Kojetíně doporučili sem. Nijak nerozlišuji mezi činoherním a jiným divadlem. Takže ani moc ne. Ani nejsme soutěžní. Co přijde, to přijde.

Mě upřímně překvapilo, že jste nešli spíše na Mladou scénu nebo Wolkrův Prostějov.

Jsme sice ZUŠka, ale náš soubor trvá asi čtyřicet let. Jsme de facto pod ZUŠkou, ale nejsme klasická ZUŠka.

Takže to neznamená, že se ta parta po škole rozprchne?

Ne. Máme ještě studio dospělých. Víím, že tahle parta chce pokračovat. Znáím je od jejich šesti let.

Na jakou dramaturgii se chcete zaměřit?

Nejde mi o témata, ale o formu. Poslední roky pracujeme plastickým pohybem. Máme soubor, kde budou lidé s aspergerem a bude to takové inkluzivní divadlo. Půjdeme specifickou cestou. Důležitá pro nás bude estetika. Zajímají nás lidé s jiným vnímáním světa.

Říkáš, že ti jde o formu. Je to tedy tak, že tě nejdříve napadne forma a

teprve potom hledáš text, který ti ji pomůže zobrazit?

Jde to paralelně. Třeba teď jsme si našli Krysaře. Bude to podobnou formou, ale ponoříme se více do verbálního divadla. Mezitím děláme i konverzačku. Hledáme různé cesty.

Můžeš nám přiblížit styl pohybu Natalie Timofejevny Popové, ze kterého při své práci vycházíš?

Jedná se o specifickou formu pohybového divadla vzniklou před dvaceti pěti lety v Rusku. Plastický pohyb je tam jedna z forem divadla. Něco mezi baletem a impulzivním, interním pohybovým vyjádřením. Vychází z divadla Dálného Východu, z jógy, z fyziologie, i trochu z neurologie. Díky tomu se například u autistů rozvíjí mozek. V Rusku učím a pracuju, oslovilo mě to a rozhodl jsem se přitáhnout to do republiky. Pracujeme s tím už několik let. Pomalu se to transformuje do české formy inkluzivního divadla.

Nazvat to scénickým či výrazovým tancem by tedy nebylo přesné? V čem je rozdíl?

Inkluzivní pohyb má jasné struktury, zásady. Pracuje se s vývojově nejstaršími vnitřními svaly člověka, pohyb nikdy nevzniká na jevišti samovolně, vzniká v kontaktu s

jiným člověkem. Vždy je jiný. To, co jste viděli tady, je o stejné formě, ale konkrétní vyjádření je pokaždé jiné. Nikdy to není nazkoušené. Lidé pak mohou být svobodní, autentičtí. Základním principem je, že se vypne hlava, mozek. Po třech čtyřech hodinách začne reagovat jenom tělo. Když zkusíme, tak to musím natáčet. Ti lidé tři hodiny improvizují, vůbec neví, co vznikne. Teprve potom z toho vytahujeme formy, které by mohly být fajn. Je to jiný typ práce. A k tomu se šroubuje tak trochu text.

Zkoušení tedy musí být poměrně náročné.

Zkoušky jsou šestihodinové. Ale náročné to není. Lidé jsou po zkouškách odpočatí. Ten pohyb je velmi přirozený.

A jakým způsobem jste na textu pracovali?

Společně. Oslovil nás autor. Pracovali jsme asi se dvaceti povídkami. Ztělesňovali jsme je, vznikla z toho struktura představení a asi měsíc před premiérou jsme dodali text. Normální plastické divadlo se dělá bez textu. Upravili jsme to pro střeoevropského diváka.

Helena Plicková

KDYŽ ALAN A EDGAR SPOLU NEMLUVÍ

Soubor Malé scény ZUŠ Zlín se ve své práci pokouší o experimentování s plasticko-kognitivním stylem pohybu Natalie Timofejevny Popové. Jako předlohu k prezentaci této metody vybral režisér Martin Dominik Polínek několik povídek E. A. Poea a sestavil z nich základní materiál pro inscenaci pod názvem Večer pro Edgara... aneb Maska červené smrti a... Z inscenace samotné není úplně jasné, jaký je prvotní záměr autora. Jestli metodu, která je pro soubor důležitá, a považuje ji za přínosnou, chtějí ukázat světu na látce, která se jim zdá jako nejefektivnější ve vztahu k používaným principům. Anebo zda na začátku byla potřeba konkrétní látka přivést na jeviště a plasticko-kognitivní styl pohybu byl pro tento kus, z pohledu inscenátorů, tou nevhodnější cestou.

V každém případě nelze mladému souboru upřít sympatické společné zaujetí a řemeslnou vybavenost. Vybavenost, která je silnější spíše v pohybové složce, z čehož se čerpá především v úvodu a pak v několika velmi působivých obrazech z lidských těl. Pasáže dotýkající se spíše činoherních vod až tak přesvědčivé nejsou. Co však ve smyslu komunikace s divákem selhává takřka fatálně, je vzájemná interakce těchto složek směrem ke kódu, klíči inscenace. Vzhledem k tomu, že divadlo je především komunikace komunikací o komunikaci, snadno se může jeviště s hledištěm míjet.

René Vápeník



Mladí, krásní, ohební a talentovaní.

Pavel, Česká Lípa

Rozporuplné. Nejsem na takové věci zvyklý. Není to můj šálek kávy.

Alexandr, Klášterec

Přestože jsem to viděla, tak stále nechápu, co je plastické divadlo.

Patricie, Praha

Úžasné dojmy. Jsem nadšená. Ani jsem nedojedla buchtu. Na tak mladé lidi to byl úžasný projev.

Irena, Čestice

Na tak mladé lidi to bylo neskutečně vespělé představení. Obdivuji, že se do toho pouští, že dělají něco úplně jiného.

Eliška, Malenice

Byla jsem hrozně překvapená, s jakou vervou do toho ti mladí šli. Ale nezafungovalo mi to.

Tereza, Kadaň

Určitě se sluší každému divadlu poděkovat za předvedený výkon. Je skvělé, když se takhle mladí lidi věnují divadlu. A bylo by dobré ty síly, které mají a byly vidět, napřít do jiných témat.

Pavel, Kadaň

Je fajn, že se toho nebojí, že do toho hrozně moc investují. Ale výsledný tvar pro mě nezafungoval ze spousty důvodů. Chtěla bych jim říct, ať v divadle pokračují, protože jsou šikovní a mladí.

Sabina, Kadaň

Představení se mi vesměs líbilo. Moc se mi líbil rámeček povídky Maska červené smrti s tím, že to samozřejmě nebyla klasická činohra. Prostředky použité k vyprávění jednotlivých příběhů mi přišly velmi umně udělané a mladí herci se s tím popasovali velmi zdatně. Musím říct, že mě některé herecké výkony natolik uchvátily, že bych se nebál tvrdit, že jsou i o něco zdatnější než klasičtí starší amatéři.

Jakub, Klášterec

Ray Cooney: Nerušit, prosím!



COONEYHO UMÍME ZAHRÁT

Rozhovor s režisérem Tomášem Matlengou

Proč jste si vybrali méně obvyklý titul hry, která je v českém prostředí známá jako Dvouplošník v Hotelu Westminster?

Název Nerušit, prosím tomu dal Tomáš Töpfer na Fidlovačce. Zdá se nám trefnější. Fidlovačka už to hraje dlouho a i další divadla to hrají pod tímto názvem. Je to kratší, údernější.

Proč zrovna tento text? Zaujal vás něčím specifickým? Přinesl jste jej vy, nebo někdo ze souboru?

Přinesl jsem jej já. Zaměřujeme se na komedie. Víím, že tento typ komedie našim hercům sedne, ty takzvané dveřovky. Umí to zahrát, mají to rádi. Je to už náš třetí Cooney, takže vííme, že s tím máme úspěch. Umíme to. Občas mi někdo poradí, ale my máme nový soubor, část se nás trhla z existujícího souboru a navíc mezi námi máme nové lidi. A já jsem s novými lidmi nechtěl dělat nic náročnějšího. Věděl jsem, že toto jim sedne. Nováčci hráli menší role, ale věděl jsem, že zkušenější tahouni je potáhnou. A to se prokázalo.

Co dalšího jste ještě od Cooneyho dělali, když je to váš oblíbený autor?
Rodina je základ státu a A je to v pytlí.

A další Ray Cooney bude jaký?

Teď si od něj chci dát pauzu. Ať není přecooneyováno. Jeho humor je pořád stejný, situace jsou stejné, pořád záměny postav. Chtěl bych na pár let pauzu, uvidíme, jak to půjde dál.

Čím vás doteď Cooney bavil a zajímal?

Je to akční, je to vtipné, jsou tam záměny postav. A je tam lhaní, což moji herci velmi dobře zvládají. Umí se převtělit do jiné postavy. Pak taky rychlost a temporytmus. A navíc je to současnost.

Takže pauza od Cooneyho. Už máte v hlavě, do čeho dalšího se pustit?

V hlavě mám spoustu nápadů. Ale vždy samozřejmě záleží na tom, kolik lidí se rozhodne hrát další sezónu. Měl bych krásné hry pro sedm lidí, ale je mi líto někoho neobsadit. Zúží mi to výběr, není to můj osobní top, ale chci, aby si zahráli všichni, kdo si chtějí zahrát.

Proč jste založili nový soubor?

Už nám to tam nevyhovovalo. Asi se sedmi lidmi hrajeme divadlo už roky a nyní máme tři nově členy. I když to vypadá, že hrajeme rok, tak jsme spolu přes patnáct let.

Kdo další z komediální dramatiky vás zajímá?

Hráli jsme Brouka v hlavě, Revi-zora, Limonádového Joesa. Vždy to musí být komedie. Hráli jsme Jezinky bezinky, krásnou hru, kterou z Ameriky přivezl Jan Werich a nechal ji přeložit. A taky Přišel na večeri, druhou hru, kterou Werich do českého prostředí přinesl. Prostě komedie, komedie. Chceme lidi hlavně bavit a myslím, že to umíme.

Jak se v Ostravě z hlediska diváckého zájmu daří amatérskému divadlu? Profesionální konkurence je ve městě dost silná. Diváci mají velkou nabídku, kam jít.

Na divácký nezájem si vůbec nestěžujeme. Mysleli jsme, že tuto hru budeme hrát sedmkrát, osmkrát. A dosud jsme ji hráli třináctkrát a vždy jsme měli vyprodáno. Lidé k nám jezdí ze širokého okolí. Z Frýdku-Místku, z Opavy. Pořád nám chodí, až jsme z toho sami překvapení.

Martin Rumler

UDĚLAT LEGRACI NENÍ ŽÁDNÁ LEGRACE

Chce-li člověk dělat komedii, není marný nápad sáhnout k mistrům tohoto žánru. Ray Cooney takovým mistrem nepochybně je a jeho hra Dvouplošník v hotelu Westminster patří k velmi prověřeným. Což neznamená, že dělat ji je snadný úkol. Popasovat s ní se rozhodlo Proskovické divadlo Nad Struhou Ostrava-Proskovice, které ji uvádí pod názvem Nerušit, prosím!

Obtížnost jejich volby spočívá v tom, že na klasickou situační komedii nelze jít jen intuitivně (případně by to vyžadovalo nebývalou dávku talentu), protože stojí na určitých principech, a dostat jim je nic víc a nic míň než řemeslo. A pokud toto řemeslo realizátoři neovládají, dá se i z osvědčeného textu vytěžit jen zlomek toho, co nabízí.

O proskovických lze říct, že byt místy situaci cítí, neznalost výše zmiňovaného řemesla je velmi oklešťuje a nutí je to, co nesvedou realizovat v situacích, dohánět např. zbytečnými vtípkami se spodním prádlem.

V jejich inscenaci v první řadě pokulhávací gradace, která je pro situační komedii typická. Jedna počáteční lež je jen spouštěčem dalších a dalších lží, které se množí geometrickou řadou až do crazy smršti. Proskovičtí ale v jakém levelu začnou v tom i skončí. Temporytmus si soubor plete s rychlostí, a tak hraje sice svižně, místy jak o závod, ale zapomíná situaci v příhodných okamžicích pozastavit a nechat ji dozrát, či nechat dojít k divákovi, aby si ten mohl zapamatovat, co si zapamatovat potřebuje, aby se mohl bavit tím, co přijde dál. Proto děj začne být od určitého okamžiku zmatečný – což být vůbec nemusí.

Vtipné sice jakž takž zůstává to, CO se na jevišti děje – protože to zdařile vymyslel sám autor hry - ale režijně a herecky vybudovaný prostor pro to, aby se divák bavil i tím, JAK se postava dostává z obtíží, do kterých se dostala, je jen málokde. Což je u situační komedie zásadní chyba. Stejně tak je chybou, že herci nedopřávají svým postavám čas na zhodnocení toho, jak svou situaci vyřešily či zhoršily, situace proto nemají tečky a slévají se v monotónní proud.

Inscenaci sice stále dokáže držet alespoň text, ale tato komedie nabízí mnohem, mnohem, mnohem víc než jsme měli možnost vidět, což je velká škoda.

Kateřina Baranovská



Nevím, jak to mám říct, hrozně se mi to líbilo. Bylo to veselé. Bavilo mě to.

Lucka, Zlín

Bylo to krásné, líbilo se mi to. Děj je ze života.

Zdeněk, Praha

Moc se mi to líbilo, pobavili jsme se. Krásné. Super. Byly tam super herecké výkony. Koukatelné. Hezké to bylo.

Zuzana, Lomnice nad Popelkou

Bohužel se to se mnou vůbec nepotkalo. Dvouplošník mám jako text docela rád, ale tohle bylo k textu skoro neuctivé. Odbytá mluva, špatné časování, nehrané situace. Chápu, že se to spouště lidí líbí, ale na to by jim stačilo si číst text. Tady to nemělo nic společného s divadlem.

Martin, Praha

Moc se mi líbila písnička na konci.

Jana, Zlín

Překvapilo mě, že to utáhli dvě hodiny. To jsem ještě nezažila. A musím říct že ty dvě hodiny uběhly docela příjemně. Chvilka jsem se od srdce zasmála, občas nezasmála, ale nelituju toho, že jsem tam dvě hodiny seděla.

Kristýna, Česká Lípa

Nemám ráda konverzační komedie. To pro mě nebyla dobrá výchozí pozice. Myslím si, že vyškrtnout pauzu, která je v textu psaná ve velmi vhodný okamžik, fakt nebylo šikovné řešení. Takže se přiznám, že jsem hodně trpěla, protože to pro mě nefungovalo.

Tereza, Praha



...dokončení ze strany 1

jsem si, že to vlastně není tak strašné, jak se mi zdálo. Najednou jsem v tom našel účelnou snahu nám pomoci. Ale požadavek na zkrácení jsem nevzal. Je to opera, a ta nemůže mít pod hodinu. Ale nakonec jsme představení zkrátali o deset minut a udělalo to strašně moc. Uvědomili jsme si, že nesmíme nechat lektorský sbor - a stejně tak i diváky - přemýšlet. Jediný způsob, jak to udělat, je zařídit, aby se divák bavil. Jakmile se nudí, přemýšlí a hledá chyby.

Jak jste vůbec přišli na operu? A kdo s tím přišel, ty, nebo Lukáš Habanec?

To ti asi nepovím. Předtím jsme přetextovávali texty, tak trochu těžkopokondrovali. Tento koncept je původně Klářin nápad. A pak jsme chtěli něco nového, ale kdo s tím přišel si už opravdu nepamatuju. Rozhodně to padlo v nějakém žertu. První, co mě napadlo, bylo „Neser dona“, a od toho se vše odvíjí. Měli jsme obrovské pochybnosti. A ani naše blízké okolí nás vůbec nepodpořilo. Opravdu, nikdo si nemyslel, že to je dobrý nápad.

Takže Zmrazovač vznikl díky vtípu? Jaký tedy máte vztah k operě?

Ale jo, máme. Třeba Jirka Vedral a Lukáš Habanec vztah k operě mají. Jirka popovější, Lukáš asi analytičtější. Já mám rád velké operní hity. Je to nádherná muzika, ale na druhou stranu nemůžu jít na Její pastorkyňu a odsedět to od začátku do konce. Je pro mě natolik nepopová, že by mě trefilo. U spousty oper je pro mě hodně balastní muziky. Čili mám rád, ale zároveň to nedávám. V tomhle jsem takový poper.

A jak jsi na tom vlastně ty se zpěvem a hrou na nějaký hudební nástroj?

Jsem na tom mizerně. Takže je to tak, že já dělám texty a Lukáš hudbu. Sám na nic nehraju ani nezpívám. Říkám si, že aspoň ten zpěv bych mohl zkusit. Jsem sice jelito, ale sbormistr Libor Sládek mě uklidnil, že bez hudebního sluchu je na světě asi jen pět procent lidí. Je to jen o cviku. Tak to zjištění potěší. Mám naději a zatím jsem si ji nezkažil tím, že bych to zkusil.

Helena Plicková



Všem, kdo se o soubory i účastníky na Divadelním Pikniku starali, moc děkujeme. A zase za rok nashledanou!

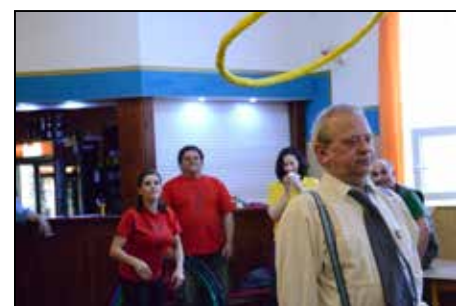
Neděle 14. května 2017

10.00 (NN) Kočovné divadlo Ad Hoc
režie: Kočovné divadlo Ad Hoc
Jan Duchek: **Nové TV**

12.30 Diskuse (Nové TV)

14.00 Slavnostní zakončení
Divadelního Pikniku Volyně 2017
a vyhlášení výsledků s předáním
ocenění

BURKE CUP



*Další fotky ze soutěžního klání najdete
na divadelnikipiknik.cz*

Zpravodaj XXVI. celostátní přehlídky
amatérského činoherního a hudebního
divadla Divadelní Piknik Volyně 2017.

Redakce: Helena Plicková, Martin
Rumler, David Slížek.

Vydává Volyňská kultura.

Náklad 100 výtisků.